

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ο ΜΟΝΟΗΜΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Φίλιππος ὁ ἀγαθός, δοῦξ τῆς Βουργουνδίας, κόμης τῆς Φλανδρίας, ἡγεμὼν τοῦ μεγαλητέρου μέρους τῶν μεσημβρινῶν Κάτω-χωρῶν, γενόμενος ἀκόμη κόμης τῆς Ὀλλανδίας, Σελανδίας καὶ Φρισίας, ὑπῆγεν εἰς τὰς νέας του ταύτας ἐπαρχίας διὰ νὰ λάβῃ τὸν ὄρκον τῆς πίστεως. Εἶχε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν νέαν του σύζυγον, τὴν ἐκ Πορτογαλλίας Ἰσαβέλλαν, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας διέταξε νὰ γίνωσι διάφοροι ἐορταὶ εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Ὀλλανδίας, εἰς τὴν πόλιν Ἀγαν, καθ' ἃς συνέβη καὶ τὸ ἀκόλουθον.

Εἰς γωνίαν τινὰ τῆς Ἀγας ὑπῆρχε νέος τις μικρᾶς καταστάσεως, καλούμενος Γουλλιέλμος. Τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ ἦτο νὰ ἐμβαλόνῃ ὑποδήματα, πλὴν τοσοῦτον ταχέως καὶ καλῶς ἐδεύλευεν, ὥστε ἐκέρδιζεν ἐν εὐκολίᾳ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖά του, καὶ ἔτρεφεν ἀκόμη καὶ τὴν μητέρα του, ἥτις ἄλλον παρ' αὐτὸν δὲν εἶχεν εἰς τὸν κόσμον. Μ' ὅλον ὅτι δὲ ἦτο τριάκοντα ἐτῶν, δὲν εἶχε νυμφευθῆν ἀκόμη, διότι αἱ φρόνιμοι νέαι τῆς συνοικίας του δὲν τὸν ἔστεργον δι' ἄνδρα ὡς ἔχοντα κακὰς ἑξεις. Καθότι ὁ Γουλλιέλμος δὲν ἄφινε χάμμίαν ἐορτὴν νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ τὴν ἐορτάσῃ μὲ πᾶν εἶδος εὐθυμίας, καὶ ἂν ἡγεμόνες τινὲς ἔκαμνον συμπόσιον ἢ χορὸν, δὲν ἔλειπε καὶ οὗτος εἰς τι καπηλεῖον, νὰ προπίνῃ εἰς ὑγείαν των, διὰ τὸ ὅποιον καὶ πάντοτε ἦτο κενὸν τὸ πουργεῖόν του. Ἡ μήτηρ του ἠγωνίσθη μὲν νὰ τὸν διορθώσῃ ἐκ τῆς κακῆς ταύτης ἑξεώς του, βλέπουσα ὁμῶς τὰς ματαίας προσπαθείας τῆς, ἐβιάσθη νὰ τὸν παραιτήσῃ εἰς τὴν θέλῃσίν του, καθ' ὅσον μάλιστα ἡ φιλοπονία του καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη του τὸν ἐδικαιολόγουν κατὰ τι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Εἰς τὰς ὁποίας λοιπὸν Φίλιππος ὁ ἀγαθός διέταξεν

εορτάς, καὶ ὁ Γουλλιέλμος, ὅς τις ἠγάπα ὅλους τοὺς ἡγεμόνας ἐπίσης, ἐφαντάσθη ὅτι ἀπετέλει οὐσιῶδες μέρος τῶν εὐθυμιῶν τῆς αὐλῆς· διὸ καὶ παραλαβὼν ὀλίγα τινὰ χρήματά του φυλασσόμενα ἀπὸ τὴν μητέρα του, ὑπῆγε, κατὰ τὸ σύννηθές του, εἰς τὸ καπηλεῖον, καὶ ἤρχισε νὰ πίνη μετὰ μεγάλης φαιδρότητος, ἐκκενόνων ἄλλεπαλλήλως τὰ ποτήρια εἰς ὑγείαν τοῦ ἡγεμόνος του, καὶ δεικνύων οὕτως ὅτι συμμετεῖχε καὶ αὐτὸς τῆς εὐθυμίας ἐκείνου.

Ὁ Φίλιππος ἐκ φύσεως ζωηρᾶς φαντασίας ὢν, ἐσυνείθιζε νὰ περιέρχεται ἐνίοτε τὴν νύκτα μετὰ μικρᾶς συνοδείας, ἐνδεδυμένος ἰδιωτικὰ φορέματα, ἢ διὰ νὰ βλέπῃ μόνος τὴν κατάστασιν τῶν πόλεων του, ἢ διὰ νὰ χαίρῃ ἐν καιρῷ νυκτὸς τὴν ἐλευθερίαν του, ὡς ἄνθρωπος, ἐνῶ τὴν ἡμέραν ὅλην ἦτον αἰχμάλωτος, ὡς ἡγεμών.— Τὸ σύστημα τοῦτο ἐξηκολούθησαν καὶ ἄλλοι βασιλεῖς.

Τὴν νύκτα καθ' ἣν ἀφήσαμεν τὸν Γουλλιέλμον ἐπὶ τῆς τραπέζης του, ἀφοῦ ὁ Κλαδερμάν ἢ νυκτερινὸς κράκτης ἀνήγγειλε τὸ μεσονύκτιον, Φίλιππος ὁ ἀγαθός, εὐαρεστούμενος εἰς τὴν ὥραίαν λάμψιν τῆς σελήνης, ἐξῆλθε διὰ μικρᾶς τινοῦ θύρας, καὶ ἤρχισε, κατὰ τὸ σύννηθές του, νὰ περιέρχεται τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως, μέχρις οὔ ἔφθασε, τελευταῖον, εἰς τινὰ κατάφυτον τόπον, προσδιωρισμένον διὰ περίπατον. Εἶχε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ τρεῖς ἀξιωματικούς του.

Ἡ ψύχρα τῆς νυκτὸς τὸν ἐβίαζε νὰ ταχύνη τὴν ὁδοιπορίαν του. Ἀλλὰ κατὰ τύχην ἀπῆντησε κάτωθεν δένδρου νέον τινὰ, ὁ ὁποῖος ἦτο πλαγιασμένος χωρὶς νὰ κινῆται διόλου.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ κοιμᾶται, εἶπεν ὁ Φίλιππος, μετὰ τὴν ψύχραν. Μήπως εἶναι σκοτωμένος;

— Εἰς τὴν πόλιν μας θέν συνειθίζονται φόνοι, εἶπεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν.

Ὁ Φίλιππος πλησιάσας πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐκίνησε μετὰ τὸν πόδα του, πλὴν δὲν εἶχε διόλου σημεῖον ζωῆς. τὸν ἐφώναξεν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀπεκρίθη τίποτε.

—Κυτάξατε, κύριοι, μήπως είναι ἀποθαμμένος, εἶπεν ὁ δούξ.

Εἰς τῶν ἀξιωματικῶν ἐρευνήσας ὀλίγον, ἶδεν ὅτι ἡ καρδία του ἐπαλλε, καὶ δὲν παρετήρησεν οὐδεμίαν πληγὴν.

—Εἶναι μεθυσμένος, εἶπεν ἄλλος.

Ἡ σελήνη ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνάς της ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου. Ἄλλος ἐξ αὐτῶν τὸν ἐκύτταξ πρὸς ὀλίγον, ἔπειτα ἐφώναξεν.

—Ἐπ' ἀληθείας, Μεγαλειότατε, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ὁ μέθυσος Γουλλιέλμος· πρέπει νὰ ἔπιεν ἄρκετὰ σήμερον εἰς ὑγείαν τῆς ὑψηλότητός σας.

Ὁ ἀγαθὸς δούξ Φίλιππος χαίρων ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἔγκλημα εἰς τὸ μέσον, καὶ εὐχαριστούμενος δι' ὅσα τὸν ἔλεγον περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Γουλλιέλμου, συνέλαβεν ἀμέσως τὴν τρελλὴν ταύτην ἰδέαν.

Λαμβάνομεν συμπάθειαν, εἶπε, διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, καὶ διότι ἀγαπᾷ τὴν χαρὰν, θέλομεν ὥστε νὰ κάμῃ αὔριον ἐορτὴν τὴν ὁποίαν δὲν προσμένει. Ἐμπορεῖ δὲ νὰ διασκεδάσῃ καὶ ἡμᾶς καὶ τὴν Βασίλισσαν, διὰ νέου τινὸς πράγματος. Κύριοι, ἄς τὸν παραλάβωμεν εἰς τὸ ἀνάκτορον, καὶ αὔριον θέλω σᾶς κάμει νὰ γελάσητε ἄρκετὰ.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐφόρτωσαν τὸν Γουλλιέλμον εἰς τοὺς δυνατοὺς ὤμους τοῦ τρίτου ὅστις τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Ὁλλανδίας, χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ διόλου ὁ δυστυχής. Ἐρρέγχε δὲ τοσοῦτον δυνατῶς, ὥστε ὁ Φίλιππος ἔμεινεν εἰς μεγάλην ἐκστασιν, καὶ ἐγέλα ἤδη ἐνθυμούμενος τὴν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ λάβῃ αὔριον.

Ἀμέσως ἐξέδυσαν τὸν Γουλλιέλμον τὰ παλαιὰ του φορέματα, τὸν ἐπλυναν μ' εὐῶδες ὕδωρ, τὸν ἔβαλαν λεπτὸν τινα χιτῶνα, εἰς τὴν κεφαλὴν του ἔθεσαν ὠραῖόν τινα μεταξωτὸν σκουφόν, ἔπειτα τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν κλίνην τοῦ Φιλίππου, ἐνῶ πάντοτε ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται, ὡς νὰ ἦτο μαγευμένος. Ὁ δούξ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του ἐσύρθησαν ἀκολούθως διὰ ν' ἀναπαυθῶσιν, ὄντες ὑπερβέβαιοι ὅτι ὁ

νίος οὗτος δὲν ἤθελεν ἐξυπνήσει πρὶν τῆς ἡμέρας, ὡς μέγας καὶ πολὺς. Ἡ Ἰσαβέλλα μετὰ τῶν γυναικῶν τῆς ἐπερίμενε τὸν σύζυγόν της. Μ' ὅλον ὅτι δὲ ἦτον ὀλίγον σοβαρὰ, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ ὁμῶς διὰ τὸ περίεργον θέαμα τὸ ὁποῖον ἤθελε τὴν δόσειν ὁ ἐμβαλωματᾶς ὅτε ἤθελεν ἐξυπνήσειν.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ σύζυγός του, ἐνδεδυμένοι ἀπλούστατα φορέματα, συνηνώθησαν μετὰ τῶν λοιπῶν αὐλικῶν των, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν ἐκ μετάξης καὶ χρυσίου κεκοσμημένην αἵθουσαν, ὅπου ἦτο πλαγιασμένος ὁ Γουλλιέλμος. — Ἀλλ' ἐκοιμήτο ἀκόμη.

Ὁ πρωτοστράτωρ τῆς Βουργουνδίας, μὲ τὸ μακρὸν του φόρεμα, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, ψαύων ἐλαφρῶς τὸν Γουλλιέλμον εἰς τὸν ὦμον. — Μεγαλειότατε, τὸν εἶπεν, εἶναι ὥρα νὰ ἐξυπνήσητε. (Διότι ὁ Φίλιππος ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν δυστυχῆ τοῦτον νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος ἡγεμὼν.) Ἀλλ' ἐπειδὴ διόλου δὲν ἀπεκρίνετο, ὑπηρέτης τις πιάσας τὴν χειρὰ του τὸν ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς, διὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ.

Ὁ Γουλλιέλμος ἐμισοάνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔπειτα τοὺς ἔτριψεν ὡς διὰ νὰ ἐκβῇ ἀπὸ τὸ θάμβος του, ἀκολούθως τοὺς ἐκαλοήνοιζεν, ἐκύτταξε τριγύρω του μὲ παραλογισμὸν, καὶ πεπεισμένος ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον, ἐπλαγίασε πάλιν, μὲ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Τώρα ὁμῶς τὸν ἐκίνησαν πολλὰ δυνατὰ, τὸν ἐξύπνησαν πάλιν, καὶ ὁ πρωτοστράτωρ τῆς Βουργουνδίας πλησιάσας πρὸς αὐτὸν τὸν εἶπε, Μεγαλειότατε!

— ὦ, ἀπεκρίθη ὁ Γουλλιέλμος σκιρτῶν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Εἶπες, Μεγαλειότατε. Μὲ ποῖον λοιπὸν ὁμιλεῖς; Μήπως εἶναι ἐδῶ κάνεις βασιλεὺς;

Ἐβαλε πάλιν τὴν χειρὰ του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐκύτταξε πάλιν τριγύρω του μὲ ἔκστασιν, καὶ μένων ἐκθαμβος δὶ ὅσα ἔβλεπεν,

— Ἄν ἦναι ὄνειρον, εἶπεν ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν, εἶναι ὡραῖον ὄνειρον, καὶ ἐπλαγίασε πάλιν.

—Μεγαλειότατε, ἐπανελάβε δυνατὰ ὁ πρωτοστράτωρ, εἶναι ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ Μεγαλειότης σας ἐξυπνῶ.

—Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Γουλλιέλμος ὁμιλῶν πάλιν καθ' ἑαυτὸν, Μεγαλειότατε! ποῦ εἶμαι λοιπόν; Καί, χωρὶς νὰ προσμείνῃ τὴν ἀπόκρισιν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ταύτην, ἤρ-
χισε νὰ ψηλαφᾷ τὰ λαμπρὰ παραπετάσματα ἅτινα ἐστό-
λιζον τὴν κλίνην του, τὸ ἀξιόλογον καὶ κεντημένον ἐπά-
πλωμά του, τὰ ὠραῖα σινδόνια ἐφ' ὧν ἐκοιμᾶτο, τὸν βα-
σιλικὸν χιτῶνα τὸν ὁποῖον ἐφόρει κτλ. Ἐξέβαλε τὸν
μεταξωτὸν σκοῦφόν του, τοῦ ὁποίου ἐθαύμασε τὴν ὠραιό-
τητα, καὶ ἐμυρίσθη τὰς χεῖράς του, τὰς ὁποίας εἶχον πλύ-
νει μὲ εὐώδη ἄνθη, ὡς προεῖρηται.

—Ποῦ εἶμαι; ἐφώναξε μ' ἑκστασιν, καὶ τί εἶναι ὅλα
ταῦτα; Μὴ βλέπων δὲ περὶ ἑαυτὸν οὔτε τὸ καπηλεῖον
εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως ἔπινεν, οὔτε τὸ ἐργαστήριόν του, ἀμφί-
βαλλε καὶ ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύσῃ ἂν ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος.

—Ἄν ἦμαι εἰς τὴν φυλακὴν, εἶπε τελευταῖον, δὲν εἶναι
ἄσχημα.

Ὅσοι ἔβλεπον τὴν παράδοξον ταύτην σκηνὴν ἐγέλων
καθ' ὑπερβολήν. Ἐνόσω δ' οὗτος ἐκύτταζεν ὡς ἀναίσθη-
τος σχεδὸν τοὺς λαμπρῶς ἐνδεδυμένους ἀξιωματικούς καὶ
τὰς περὶ αὐτὸν δεσποίνας τῆς αὐλῆς, ὁ πρωτοστράτωρ τῆς
Βουργουνδίας ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πρᾶγμα.

—Δὲν μᾶς γνωρίζετε, Μεγαλειότατε; εἶπεν, ἐκοιμήθητε
βαρέως· ἐγὼ εἶμαι ὁ πρωτοστράτωρ τῆς Βουργουνδίας.

—Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ὁ ἀρχικαγγελλάριός σας, εἶπεν
ἕτερος, πλησιάζων πρὸς αὐτὸν μὲ σέβας.

—Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ὁ ἀρχιοινογός σας.

—Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ὁ ἀρχιμάγειρός σας.

—Καὶ ἡμεῖς, Μεγαλειότατε, οἱ ὑπῆρέται τῆς ὑψηλότη-
τός σας, εἶπον πολλοὶ ὁμοῦ.

—Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ὁ ἀρχηγὸς τῶς σωματοφυλά-
κων σας.

—Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων.

—Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ὁ ἱματιοφύλαξ.

—Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ὁ κυβερνήτης τοῦ εἰς Ἄγαν
ἀνακτόρου.

Ὅλοι οἱ παρόντες ἀξιωματικοὶ ἐπέρασαν οὕτως ἔμπροσθεν τοῦ Γουλλιέλμου, ἐκφωνοῦντες μὲ σέβας τοὺς τίτλους των.

Ἀμφίπολός τις τῆς Ἰσαβέλλας ἦλθεν ὁμοίως, ἐνδεδυμένη χαριέντως.

—Καὶ ἐγὼ, Μεγαλειότατε, εἶπεν αὐτῇ, δὲν εἶμαι ἡ σύζυγος τῆς ὑψηλότητός σας;

—Αἰ! Σὺ εἶσαι ἡ σύζυγός μου, εἶπεν ὁ Γουλλιέλμος μὲ ζωηρότητα, καὶ μόλις δυνάμενος νὰ ἐκβῇ ἀπὸ τὴν ἔκστασίν του, δὲν ἤξευρα ἀκόμη ὅτι εἶχα σύζυγον. Ἀλλὰ μὲ μὲ ἀρέσει.

Ὅλοι ἐκακονογέλασαν εἰς τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Γουλλιέλμου. Αὐτὸς ὁμως κατεσυγχύσθη μὲν εἰς τὰς τοσούτον ταχείας ταύτας κινήσεις, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπίστευεν ἀκόμη ἔτι ἡθέλον νὰ τὸν καταπείσωσιν ὅτι ἦτον. Διὸ καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς βεβαιόνη ὅτι ἦτον ὁ Γουλλιέλμος. Οὗτοι ὁμως ἀμέσως τὸν ἀπεκρίθησαν ὅτι μὲ τοὺς λόγους τούτους λυπεῖ τοὺς πιστοὺς δούλους του, καὶ τὸν ἐβεβαίωσαν τόσον δυνατὰ ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ θαυξ, ὥστε ἔκαμαν τὸν νῆον νὰ χάσῃ σχεδὸν τὸ Λογικόν του, καὶ νὰ πεισθῇ τέλος ὅτι ἡ ἀρχαία αὐτοῦ κατάστασις ἦτον ἀπευκταία τις ἐνθύμησις.

—Ἐπ' ἀληθείας, ἐφώναζεν, εὐχαριστοῦμαι νὰ ἦμαι μᾶλλον ἡγεμὼν παρὰ ἐμβαλωματᾶς ὑποδημάτων. Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε φαίνεται ὅτι ἦμην πολλὰ μαγευμένος, διότι ἐνόμιζα ὅτι ἦμην ἐμβαλωματᾶς. Εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν δὲν ὀνομάζομαι Γουλλιέλμος;

—Ἡ Μεγαλειότης σας θέλετε νὰ μᾶς λυπήσῃτε, εἶπεν ἡ ἀμφίπολος.

—Θέλω εἰσθαι ὁ ἐνδοξότατος, ἰσχυρότατος καὶ εὐγενέστατος Φίλιππος, Δούξ Λοθιέρας καὶ Βουργουνδίας, κόμης Ὀλλανδίας καὶ Σελανδίας, Φλανδρίας καὶ Χαϊνώτου, ἡγεμὼν Φρίσης; . . . Ἄν δὲν ὑπάρχῃ κάμμία μαγεία εἰς τὸ μέσον, εἶναι ἀξιόλογα.

—Ἡ Μεγαλειότης σας ἐξεύρετε τί εἰσθε, καὶ σήμερον θέλετε νὰ κάμῃτε τὴν διασκέδασιν ταύτην, εἶπε χαμογελῶν μὲ σέβας ὁ πρωτοστράτωρ τῆς Βουργουνδίας.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Γουλλιέλμος μὲ ὀλίγην σοβαρότητα, ἐγὼ εἶμαι ζῶν. Τὸ ἀνδρώπινον πνεῦμα εἶναι πολλὰ ἀδύνατον, ἐπρόσθεσεν. Ἐγὼ εἶμαι ἀναμφιβόλως ὁ δοῖξ τῆς Βουργουνδίας, διότι τὸ λέγετε σεις. Ἀλλὰ ποῦ τὸ ἐραντάσθην ὅτι ἦμην ἐμβαλωματᾶς ὑποδημάτων; Ὁ-
λα λοιπὸν τὰ πράγματα αὐτὰ εἶναι ἰδικά μου;

— Καὶ εἶναι ἀμφιβολία;

— Καὶ τὸ κραββάτιον τοῦτο; Εἶναι ἀξιόλογον κραββάτιον. Ποτὲ δὲν ἐλοιμήθην τοσοῦτον γλυκά. Καὶ ἡ κυρία αὕτη γνωρίζετε ὅτι εἶ-
ναι σύζυγός μου; Καίρω πολὺ. Ὅλοι ἐγέλασαν σάλιν εἰς τοῦτο. Ἡ ἀμφίπολος ἥτις παρίστανε τὴν ἡγεμονίδα εἶπε τότε.

— Ἡμεῖς θέλωμεν ἀποσυρθῆν ὀλίγον διὰ νὰ σηκωθῇ ἡ Μεγαλειότης σας.

Αἱ γυναῖκες ἐξῆλθον.

— Τί βραχίον ἀγαπᾶτε νὰ βάλῃτε σήμερον; ἠρώτησε πλησιάζων μὲ
πέβας ὁ ἱματιοφύλαξ.

— Τί βραχίον; φαίνεται ὅτι ἐγὼ ἔχω τὸν κόπον νὰ ἐκλέγω. Ἐπ' ἀ-
ληθείας δὲν τὸ ἤξευρα. Δόσε μου ὅ,τε βραχίον θέλῃς, φθάσει νὰ μὴν
ἔχῃ τρύπας.

Ἡ Μεγαλειότης σας εἶδε πολλὰ παιδρὸς σήμερον. Ἐάντιν βραχίον
σας δὲν ἔχει τρύπας. Θέλ' τε, ἐπρόσθεσεν ὁ ἱματιοφύλαξ, τὸ χρυσοκέν-
τητον βελουδένιον βραχίον;

— Δόσε με τὸ χρυσοκέντητον βελουδένιον βραχίον, εἶπεν ὁ Γουλλιέλμος.

— Τὰ κόκκινα ὑποδήματα;

— Ἀν ἀγαπᾷς.

— Τὰς χρυσὰς καλτσοδέτας αἱ ὁποῖαι εἶναι στολισμέναι μὲ πολυτίμους
λίθους;

— Πολλὰ καλὰ.

— Τὴν μὲ σύρμα καὶ μετὰξην αινετημένην ζώνην;

— Εἶναι ἀξιόλογα.

— Τὸ ἐρυθροῦν φόρεμα;

— Εἶναι πολλὰ καλόν.

— Τὸν βασιλικὸν μαῦρον πῖλόν σας;

Καὶ διὰ τὴν λειτουργίαν τὸ καπουμένιον ἐπανωφόρεμα;

— Ἀς ἦναι.

Τέσσαρες ὑπηρέται ἔφερον τὰ ἐνδύματα ταῦτα ἐπὶ μεταξωτῶν κανί-
στρων καὶ ἤρχισαν νὰ ἐνδύωσι τὸν Μεγαλειότατον Γουλλιέλμον.

— Αφῆσατέ με, εἶπε, θάρρειτε ὅτι δὲν ἐμπορῶ νὰ ἐνδύθῃ μόνος μου;

— Ἀλλὰ δὲν τὸ συνειθίζει ἡ Μεγαλειότης σας, εἰμὴ ὅταν πάσχη, καὶ
τότε δὲ οἱ πιστοὶ δοῦλοί της πρέπει ν' αὐξήσωσι τὸν ζήλόν των.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ κόμης τῆς Ὁλλανδίας ἠναγκάσθη
ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν ἐνδύσωσιν οἱ ὑπηρέται του. Ἐντούτοις ὅμως ἐφαίνε-
το ὅτι ἐσωτερικῶς ἐδοκίμαζε μεγάλον ἀγῶνα, συλλογιζόμενος τὴν προ-
τέραν του κατάστασιν. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐζήτει νὰ εὕρῃ τὰς πρώτας
ἀκαθαρσίας τῶν δερμάτων εἰς τὰς χεῖράς του, πλὴν ἀντ' αὐτῶν ἐβλε-
πεν ὅτι ἐμύριζον. Ἐσωτερικῶς ἐδοκίμαζε μεγάλην ἔκστασιν τῇ ὁποί-
ᾳ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξηγήσῃ, ἐνόσφ τὸν ἐπιφόρτιζον μὲ χρυσοῖον καὶ

πολυτίμους λίθους. Οτε δὲ τὸν ἐνέδυσαν, ἐστάθη, μὲ θαυμασμόν ὅλων, ἐνώπιον καθρέπτου τινός, καὶ ἠντρεπίζετο, δεικνύων ὅτι ἐλάβανεν ἐνδόμυχόν τινα χαράν. Τελευταῖον δὲ ἐφάνη ὅτι ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ μέρος του, καὶ ἤρχισε νὰ ζητῇ ὅ,τι ἐχρειάζετο, πάντοτε ὁμῶς ὁμιλῶν μὲ ταπεινῶσιν.

Οἱ αὐλικοὶ τοῦ τὸν ἔφερον εἰς τὸ ἐστιαστήριον, ὅπου εἶχον προετοιμασμένον ἀξιολόγον πρόγευμα. Τοσοῦτον δὲ ἠνχαριστήθη ἀπὸ τὰ γούσιμα φαγητὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξαιρετοὺς αἶνους, ὥστε δὲν ἐξήτταζε πλέον τὸν νεὸν τοῦ τίτλου, ἀλλ' ἄφινε τὸ πρᾶγμα νὰ τρεχη μόνον τιν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἔδειξε τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ ὑπάγῃ νὰ περιηγηθῇ εἰς τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως μὲ τὰ λαμπράτου φορῆματα. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσι ποῖος ἦτον ὁ στοχασμός του διὰ ταῦτο. Τὸν παρεστήσαν ὁμῶς ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν λειτουργίαν, καὶ τὸν ἔφερον εὐθὺς εἰς παρεκκλήσιον τῆς αὐλῆς. Μὲ ὅλα τοῦ τὰ ἐλαττώματα ὁ Γουλλιέλμος εἶχε δρασκετικὰ αἰσθήματα καὶ ἐξεπλήρουνε τὰ χριστιανικά του χρέη, διὸ καὶ ἔμειναν εἰς ἔκστασιν βλέποντες ὅτι ἔλεγε ταπεινῶς καὶ μὲ κατάντησιν τὴν προσευχὴν του.

Περὶ τὰς δεκα ὥρας πρὸ τοῦ μεσημερίου τὸν ἔφερον εἰς τὴν μεγαλύτεραν αἴθρυσαν διὰ νὰ προεδρεύσῃ εἰς τὰς δίκας, καὶ νὰ καμνῇ τὴν ἀπόφασιν.

Ἀμέσως ὅτε ὁ Γουλλιέλμος ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐφέρθησαν ἐνώπιόν του διάφοροι κρισολογίαι, τὰς ὁποίας ἐθεώρησε μὲ τοσαύτην ἀκρίβειαν ὥστε ἔφερεν εἰς ἐκπληξιν καὶ τὸν Φίλιππον καὶ τὴν αὐλὴν του. Τελευταῖον δὲ ἦλθέ τις ἀπεσταλμένος ἀπὸ ἐν καπηλείου, καὶ ἐξήτει, ὡς ἔλεγεν, ἑνδεκα φλωρία τὰ ὅποια τὸν ἐχρεώσται μέθυός τις ἐμβαλωματᾶς ὑποδημάτων, καλούμενος Γουλλιέλμος.

— Ἐγὼ γνωρίζω τὸν νεὸν ταῦτον, διέκοψεν ὁ κριτής, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ὀνομάζῃς μέθυσον. Ἄν δὲν πληρώσῃ, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει τὰ μέσα. Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ. Δὲν ἔχω ἐδῶ κανένα ταμίαν;

— Ἐγὼ εἶμαι, Μεγαλειότατε, εἶπε γηραιὸς τις εὐγενῆς, πλησιᾶσας πρὸς αὐτόν.

— Πολλὰ καλὰ, εἶπεν ὁ Γουλλιέλμος, κάμε με λοιπὸν τὴν χάριν νὰ πληρώσῃς τὰ ἑνδεκα φλωρία τὰ ὅποια ζητοῦσι καὶ νὰ λάβῃς ἐξοφληστικὸν καθὼς πρέπει. Ταῦτοχρόνως δ' ἐπρόσδεσεν, νὰ στείλῃς ἀμέσως εἰς τὸν φίλον μου Γουλλιέλμον διακόσια ὠραία φλωρία ὀλοκαίνουργια.

— Ἡ Μεγαλειότης σας θέλετε νὰ γελάσῃτε ὀνομάζοντες φίλον σας ἕνα ἐμβαλωματᾶν ὑποδημάτων.

— Ἐξεύρω τί λέγω, εἶπεν ὁ Γουλλιέλμος. Ἀκόμη δὲ νὰ τοῦ ὑπάγῃτε εἰς ποσὸν σέντε φιάλας ἀξιολόγου λευκοῦ αἶνου, καθὼς ἔπια τὸ πρωῒ. Νὰ μοῦ φέρῃτε δὲ βεβαίωσιν ἀπὸ αὐτὸν ὅτι τὰ παρέλαβε, καὶ ὡς ὑπάγωμεν εἰς τὸ γεῦμα.

Ἐκαμον εἰς αὐτόν τὴν παρατήρησιν ὅτι τὸ γεῦμα ἐγίνετο τὸ μεσημέριον. Τὸν ἔφερον ἀκολούθως διάφορους πράξεις νὰ ὑπογράψῃ.

Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς δὲν ἤξευρε νὰ γράψῃ.

Τί θελεῖς ἀπὸ ἐμὲ εἶπεν εἰς τὸν ἀρχικαγκελλάριον του;

— Σας ζητῶ νὰ ὑπογράψῃτε.

— Τὸ χερίόν μου εἶναι αἰμωδιασμένον, καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ πιάσω τὸ

κονδύλιον, εἶπε μὲ ἐπιτηδειότητα ὁ Γουλλιέλμος. Ὑπόγραφε σὺ αὐτ' ἐμοῦ, ἂν ἦναι βιαστικὸν τὸ πρᾶγμα, ἢ ἄς τὸ ἀναβάλλωμεν εἰς ἄλλην ἡμέραν. Ἦδελα ὁμῶς εἰς πᾶσαν περίστασιν νὰ μὲ ἀναγινώσκητε πρότερον τὰς πράξεις μου, καὶ ἔπειτα νὰ τὰς ὑπογράψω. Ὁ ἡγεμὼν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἔχει χρεὸς πλεότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον νὰ γνωρίζῃ τί κάμνει. Τὸν ἀνέγνωσαν ἀπόφασιν τινα τοῦ ἀγαθοῦ Φιλίππου οὗτις ἐχάριζε διάφορα μικρὰ σιτηρέσια εἰς πτωχοὺς τινάς.

— Προσθέσατε, εἶπε, καὶ ἑκατὸν φλωρία εἰσόδημα εἰς τὸν φίλον περὶ τοῦ ὁποίου σὰς εἶπον προτῆτερα.

— Ποιον φίλον θέλετε νὰ εἰπῇτε;

— Τὸν ἐξεύρετε, σὰς λέγω τὸν Γουλλιέλμον, τὸν ἐμβαλωματᾶν τῶν ὑποδημάτων.

— Εἶναι μετριοφρων, εἶπεν ὁ Φίλιππος σιγᾶ, καὶ θέλει τὸν δοδῆν τὸ σιτηρέσιον τοῦτο.

Τὸν ἀνῆγγειλαν ἐπισήμως ὅτι τὸ γεῦμα ἦτον ἔτοιμον. Πρὶν σηκωθῇ ὁ Γουλλιέλμος, ἠρώτησεν ἂν ἐπληρώθησαν τὰ ἑνδεκα φλωρία. Τὸν ἔδοσαν διὰ τοῦτο τὴν ἐξόφλησιν.

— Καὶ τὰ διακόσια φλωρία ἅτινα ἔστειλα εἰς τὸν πτωχὸν Γουλλιέλμον μὲ εἴκοσι πέντε φιάλας τοῦ οἴνου τούτου;....

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ ταμίας.

— Ελάβετε καμμίαν ἀπόδειξιν, ἠρώτησεν ὁ Γουλλιέλμος μὲ χακόνουν περιέργειαν.

— Μάλιστα ἀπὸ μέρους τῆς μητρὸς τοῦ νέου. Φαίνεται ὅτι ὁ Γουλλιέλμος δὲν ἐξεύρει νὰ ὑπογράψῃ.

— Ὁ ἐμβαλωματᾶς ἠρυθρίασε λαβὼν τὴν ἀπόδειξιν τῆς μητρὸς του. Εἶδεν πρὸς ὀλίγον πολλὰ συλλεγισμένος, ἀλλ ἦλθεν ἀμέσως εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἐκίνησεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Τὸ γεῦμα ἦτον ἀξιολογώτερον τοῦ προγεύματος. Ὁ Γουλλιέλμος ἔπρην εἰς τὰ φαγητὰ μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν. Ἐδειξε δὲ μεγάλην χαρὰν ὅτι ἶδε πάλιν τὴν Γοδελίβην, ἥτοι τὴν ἀμφίπολον ἣτις παρίστα τὸ πρόσωπον τῆς βασιλισσῆς. Τὴν ἔκαμε δὲ καὶ τινὰς ἐρωτικὰς φιλοφρονήσεις, ἀλλ εἴτε διὰ τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ἡθῆς καὶ τὰ λαμπρὰ τῆς φορέματα, εἴτε διὰ τὴν σύγχυσιν τῶν ἰδεῶν του, δὲν ἐτόλμησε μήτε νὰ ἐγγίσῃ καὶ τὴν χεῖρά της. Μετὰ τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον διήρκεσε πολὺν καιρὸν, μεγαλοπρεπῆς χορὸς ἐδόθη, ὃς τις καὶ ἔφερεν εἰς μεγαλητέραν ἐκπληξιν τὸν Γουλλιέλμον. Εἰσέλχθη δὲ μεγάλως διὰ τὴν συνεροφίαν, τὴν πολυτέλειαν, τὴν μουσικὴν, τὸν ὡραῖον ἦχον καὶ τὴν ἡδονικὴν καὶ εὐάρεστον ἀτμοσφαῖραν εἰς τὴν ὁποίαν ἠύρισκετο. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ὁ νοῦς του ἦτον εἰς τὴν Γοδελίβην, καὶ τόσον ἦτο κυριευμένος ἀπὸ αὐτὴν, ὥστε καὶ ἐκεῖνη ἔμεινεν εἰς μεγάλην ἀπορίαν.

Τὰς ἐπὶ τὰ τὸ ἑσπέρας ἀφηρηπάχθη ὅλως διόλου ὁ Γουλλιέλμος πλέον, διότι τὸν ἔφερον εἰς μεγαλοπρεπεστάτην τράπεζαν, ὅπου, μεταξὺ διαφόρων πολυτελῶν αἰδεων, τὸν εἶχον προετοιμάσειν ἀξιόλογον δεῖπνον. Ποτὲ ὁ Γουλλιέλμος δὲν εἶχεν ὑποφιασθῆν τοιαύτας εὐθυμίας.

Εἰς τὰ προηγούμενα συμπόσια δὲν τὸν ἔδοσαν πολὺν οἶνον· εἰς τοῦ-

το όμως, Φίλιππος ὁ ἀγαθὸς ὅστις εἶχε τοὺς σκοπούς του, καὶ ὅς τις διεσκέδασε πολὺ, διώρισε κριφίως νὰ τὸν δόσωσιν ἀρετὸν οἶνον, ὥστε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν ἐμέδυσαν καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ὕπνον πάλιν, ὅτε ἐφώταζον ἑνδεκα ὥρας, καὶ ἤρχισε νὰ μωγχαλίζῃ τόσον θορυατὰ καθὼς ὅτε τὸν ἤϊρον κάτωθεν τοῦ δένδρου. Τοῦτο δὲ ἐπρόσμενε καὶ ὁ Φίλιππος. Τὸν ἐνέδυσε πάλιν τὰ πρῶτά του φορέματα, καὶ ἐπρόσταξε νὰ τὸν ὑπάγωσιν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Ἡ Ισαβέλλα ὅμως ἥτις διασκέδασε πολὺ με τὸν νέον τοῦτον, ἔλαβε συμπάθειαν καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἱσχύσῃ τοῦλάχιστον εἰς τὴν κλίνην του. Ἡ ἐπιθυμία της ἔγινεν. Ἀποῦ δὲ παρέλαβον τὸν Γουλλιέλμον με τὰ φορέματά του οἱ δύο ἀξιωματικοί, ἐνδεδυμένοι καὶ αὐτοὶ ὡς χωρικοί, τὸν ἔφερον εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ἐξυπνήσαντες τὴν γραίαν μητέρας του,

Ἰδοὺ τὴν εἶπον, ὁ υἱός σου τὸν ὁποῖον ἔγρομεν εἰς τὸ δένδρον, καὶ σὲ τὸν ἐξαναφέραμεν.--- Καὶ τὸν ἔβαλον εἰς τὴν κλίνην του.

—Σὰς ὑπερευχαριστῶ, σαλοὶ κύριοι, εἶπεν ἡ γραία· λέγει ἀπὸ προχθὲς, καὶ ἀκόμη ἴσως καὶ σήμερον ἤδελα τὸν ἔχει χαμένον.

Τὴν ἐπισύσαν ἡμέραν ὁ Γουλλιέλμος ἐξύπνησε μίαν ὥραν μετὰ τὸν ἥλιον, εἰς τὴν μετρίαν του κλίνην, εἰς τὸν ταπεινὸν τοῦ οἰκίσκου. Ἡ ἐκπληξίς τὴν ὁποίαν εἶχε δοκιμάσει τὴν προλαβούσαν ἡμέραν μετεβλήθη εἰς βαθυτάτην θλίψιν. Ὁνόλως συνειδίζει τις εἰς τὴν εὐτυχίαν. Ἐτριψε τὰ ὀμμάτιά του, ἐζήτησε τὰ χρυσᾶ του φορέματα καὶ τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα, ἐφώταξε τὸν ἀρχινοχόοντον τὸν ἱματιοφύλακά του, τοὺς ἄλλους τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς προδύμους τοῦ ὑπηρέτας καὶ τὴν βασιλίσσαν του.

Με μεγάλην τῆς μητρός του ἐκπληξιν ἐζήτησεν εἰς τὸ μαυρισμένον ἴδαφος καὶ τοὺς βρωμισμένους τοίχους τοῦ δωματίου του, νὰ εὕρῃ τὰς εὐαρίστους ζωγραφίας καὶ τὰς λαμπρὰς εἰκονογραφίας, ἀλλὰ μόλις μετὰ μίαν ὥραν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτον ὁ ἐμβαλωματᾶς τῶν ὑποδημάτων Γουλλιέλμος, καὶ ὅτι δὲν ἦτον οὔτε ἡγεμὼν, οὔτε δοῦξ, οὔτε κόμης, ὅτι ἡ ἀκριβὴς του σύζυγος ἦτον ἀπάτη τῆς φαντασίας του, καὶ, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τέλος τὴν ταραχὴν τῆς μητρός του, εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἶδεν ἀξιόλογον ὄνειρον. Ἐδοκίμασε δὲ μεγάλον ἀγῶνα ἕως οὗ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν. Ἐστέναζε συλλογιζόμενος ὅσα διὰ μίαν στιγμὴν εἶχεν ἀπολαύσει, καὶ ἔκλαιεν ἀναπολῶν ὅ,τι εἶχεν ἰδεῖν· ἀλλὰ τέλος ἐσηκώθη. Μόλις δὲ ἦλθεν εἰς τὸ ἔργον του καὶ οἱ γείτονες τὸν ἔφερον ἀμέσως δουλείαν.

—Ἐλα! χθὲς ἤμην τρελλός. Εγὼ εἶμαι ὁ Γουλλιέλμος. Καὶ ὅπῃγε διὰ νὰ φιλήσῃ τὴν μητέρα του. Συγχώρησέ με ἂν ἐξιμναλίσθην, εἶπεν· ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις παρόμοιον ὄνειρον.

—Εἰπέμε μ ὅλον τοῦτο νιέ μου, ποῦ ἐπέρασες χθὲς;

—Δὲν ἐξεύρω τίποτε. Καὶ ἐνῶ ἤδελε νὰ ἀρχίσῃ νὰ διηγῇ τὸ συμβάν του, παρετήρησεν εἰς γωνίαν τινὰ τὰς εἰκοσιπέντε φιάλας αἵτινες ἀμέσως ἀνεπόλησαν εἰς τὸν νοῦν του τὰ περιστατικὰ τῆς βασιλικῆς του ζωῆς.

—Πόθεν ἐστάλησαν αἱ φιάλαι αὗται; ἠρώτησεν.

—Α! Θεέ μου! Σὺ τίς μου μῆκαμις τόσον νὰ ἀπορήσω μὲ τὰ καυώματα σου, ὥστε ἐλησμόνησα νὰ σέ εἰπω ὅτι αἱ φιάλαι αὗται εἶναι εἰκοσι πέντε φιάλαι ἀξιολόγου οἴνου τῆς αὐλῆς, τὰ ὅποια σέ ἔστειλεν ὁ ἡγεμὼν μας Φίλιππος ὁ ἀγαθός, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς νὰ πολυετῇ, καὶ πράγμα πολὺ παράξενον ἀπόμῃ! διακόσια ὥραια φλωρία νέα. Μήπως κατα τ χην ἐδιόρθωσες τίποτε τοῦ βασιλέως;

Ὁ Γουλλιέλμος εἰς τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὤχρῃσεν καὶ ἔμεινεν ὡς πέτρα.

—Δὲν καταλαμβάνω πλῖον τίποτε, εἶπε μὲ σφοδρότητα. Εἰμὶ ἐγὼ ὁ Γουλλιέλμος καὶ δὲν εἰμὶ. Εἰμὶ ὁ κόμης τῆς Ὁλλανδίας καὶ εἰμὶ καὶ πτωχὸς ἐμβλωματῶν ἐποδημάτων. Τὰ ἔχασα τφόντι! ἄλλῳς βουρξέωμεν ἀπὸ τὸν οἶνον τοῦτον.

Χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι οἱ λόγοι καὶ ἡ ἀνερυχία του ἐτάρασσον τὴν μητέρα του, ἐπίασε τὴν φιάλην καὶ τὴν ἔφερεν ἕως εἰς τὴν μέσσην. Ὅ,τι χθές καὶ σήμερον! εἶπε μὲ ζωηρότητα. Μὴ φοβῆσαι, μήτερ μου, δὲν ἐτρελλάθην ἀπόμῃ. Ἀλλὰ μὲ ἠρώτησες τί ἔκαμα χθές. Ἦμην μαγευμένος, διότι ἐγὼ σέ ἔστειλα ὅλα ταῦτα. Δὲν πειράζει! διακόσια φλωρία καὶ αἱ εἰκοσιπέντε φιάλαι. Πολλὰ καλὰ.

Ἡ ὄψις μῆτρός του ἐφαντάσθη ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἐπαραλύει διότι ἦτο νηστικός. Ἠτοίμασεν εὐθὺς τὸ γεῦμα, τὸ ὅποιον τὸν ἐφάνη κατὰ τι νόστιμον, διότι ἐμύριζεν ἀπὸ τὸν οἶνον τῆς αὐλῆς. Πάντοτε ὁμοῦς ἔφηνγον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Γουλλιέλμου τοσοῦτον παράξενος λόγος, ὥστε ἕως τὸ βράδυ κατήντησε νὰ τὸν νομίσωσιν ὡς τρελλὸν εἰς τὴν συνοικίαν του. Ἐπροσπάθει μεγάλως νὰ κρύβῃ τὴν καρδίαν του, ἀλλ' αἱ ζωηραὶ ἐνδυμήσεις τῆς προλαβούσης ἡμέρας δὲν τὸν ἔφηνγον διόλου ἀπὸ τὸν νοῦν.

Μετὰ τὸ τέλος ἑνὸς μηνὸς, ἐσυλλογίσθη τὸ σιτηρέσιον τῶν ἑκατὸν φλωρίων τὸ ὅποιον ἀπετίλει μέγος τῆς ὀπτασίας του, ἀλλὰ μὲ θαυμασμόν του ἶδεν ὅτι δὲν ἔγινε λόγος περὶ τούτου.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ διεκηρύχθη ὅτι ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ αὐλή του (αὗτινες τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸ συμβάν του τοῦτο εἶχον ἀναχωρήσειν διὰ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰς πόλεις τῆς Φρισίας καὶ Νορδολανδίας) ἐπανῆλθον. Ἐτρεξε λοιπὸν καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ παρατηρῶν μετὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ ἀγαθοῦ πολλὰ ὑποκείμενα τὰ ὅποια ἐφαίνετο ὅτι ἐγνωρίζεν, ἐπῆσε πάλιν εἰς τὴν πρώτην του ἀμνηχανίαν.

Ἦλθεν ἡ κυριακὴ. Ὑπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ παρεκκλησίου τῆς αὐλῆς. Ἐκεῖ δὲ ἀπῆντησε κατὰ πρόσωπον τὴν Γοδελίσην. Ἀνετριχίασεν ὅτε τὴν ἶδε, διότι ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἤπατατο. Τὸν ἐφάνη δὲ ὅτι καὶ αὐτὴ τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει καὶ ὅτι ἠρυθρίασεν. Ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ τῇ καλῇσῃ, ἠύχαριστήθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ δειλῶς ἕως τὰς μικρὰς κλίμακας τῶν μεγάλων δωματίων, ὅπου αὐτὴ εἰσῆλθε. Χίλιαι συγκεχυμέναι ιδέαι ἐμβῆκαν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Γουλλιέλμου. —Δὲν εἶναι λοιπὸν χίμαιρα, εἶπε· κατ' ἀλήθειαν εἰμὶ εἰς τοὺς ὀνυχας τινὸς μάγου.

Πιθανὸν εἶναι ὅτι ἡ Γοδελίση ἀνέφερεν εἰς τὴν κυρίαν τῆς περὶ τῆς ἐνταμώσεως ταύτης, ἥτις ἀξιωματικοὶ τοῦ βασιλέως, οὔτινες

παρέτρησαν τὰ συγχυμένα κινήματα τοῦ Γουλλιέλμου, εἰπὼν τὸ εἰς Φίλιππον τὸν ἀγαθόν. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος τόσον διεσχέδασε μὲ τὸν πτωχὸν ἐμβαλωματᾶν τῶν ὑποδημάτων, ὥστε ἀμέσως τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του, καὶ τὸν ἦλθε μάλιστα εἰς τὴν μνήμην ὅτι τὸν ὑπεσχέθη σιγᾷ μικρὸν τι σιτηρέσιον, πλην καὶ ὅτι δὲν τὸ ἐνδυμήθη κἄν. Ἐπρόσταξε δὲ εὐθὺς νὰ τὸν φέρωσιν ἐνώπιόν του.

Δὲν ἰδοκίμασαν διόλου κόπον νὰ εὕρωσι τὸν Γουλλιέλμον, διότι ἦτο καρφωμένος εἰς τὸν στύλον ὅπου πρὸ ἡμισείας ὥρας ἔχασεν ἐκ τῆς ὀφews τὴν κυρίαν τῆς καρδίας του.

Ὁ ἡγεμὼν ἐδείκνυνεν ἐσωτερικὴν τινα χαρὰν συλλογιζόμενος ὅτι ἐμελλε νὰ ἐξαναίδη πάλιν ἐκεῖνον ὅστις ὀλοκλήρῃ ἡμίραν ἔλαβε τὴν θέσιν του. Ἐδιόρισε δὲ νὰ τὸν περιφέρωσιν εἰς τὰ δωμάτια ὅπου εἶχε κάμει τὸν ἡγεμόνα. Ὁ Γουλλιέλμος ἀνεγνώρισεν ὅλα καὶ ἔδειξε τοσούτον μεγάλον θαυμασμόν, ὥστε Φίλιππος ὁ ἀγαθὸς διεσχέδασε σχεδὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν καὶ τὴν πρώτην φοράν. Ἐν τούτοις δὲ ἐνέδυσαν τὴν πατοῦργον Γοδελίβην ὡς ἡγεμονίδα πάλιν.

Ὁ Γουλλιέλμος ἀμέσως ὅτι τὴν ἶδεν ἐφώναξεν.

— Α! ἂν ἔχῃτε σκοπὸν νὰ μοῦ τὴν πάρητε πάλιν, δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ τὴν δειξήτε.

Ἡ τόσον εὐλιχρινὴς καὶ τόσον ἀδόλος ὁμολογία τοῦ Γουλλιέλμου ἐφάνη ὅτι ἔκαμιν ἐντύπωσιν τινα εἰς τὴν νέαν κόρην. Ἀλλως δὲ καὶ ὁ Γουλλιέλμος εἶχεν ὥραιον ἀνάστημα καὶ εὐάρεστον φυσιογνωμίαν. Ἡ δὲ ὅπως σέβους ἤρχιζε νὰ ἐννοῇ τὸ ὄνειρόν του, καὶ νὰ φαντάζεται ὅτι ἴσως ἠδέλῃσιν νὰ τὸν παίξῃ ὁ ἡγεμὼν του, Φίλιππος ὁ ἀγαθὸς ὅς τις τὸν παρετῆρει τὸν εἶπε μειδίων.

Σὲ ἀρέσει λοιπὸν καλῆτερον ἐδῶ παρὰ εἰς τὸ δένδρον;

Α! Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ψελλίζων ὁ Γουλλιέλμος ὡς νὰ ἐκτιπῇται ἀπὸ αἰφνίδιον κερσανόν...

Καλὰ λοιπὸν, ἐπρόσδεσιν ὁ ἡγεμὼν, ἐμπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ, καὶ ὁ ἱματοφύλαξ μας, τὸν ὅποιον βλέπεις, θέλει σε δόσειν ἀμέσως ὑπουργημα εἰς τὸ ἀνάκτορόν μου.

Ὁ Γουλλιέλμος ἔβριφε τὰ ὀμμάτιά του εἰς τὸν ἱματοφύλακα καὶ ὠπισθοδρόμησεν ὀλίγον ἀναγνωρίζων ἐκ ἑαυτοῦ ὅστις τοῦ εἶχε δόσειν τὸ χρυσὸν καὶ βελουδένιον βραχίον· ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Ὡς δὲ πρὸς τὴν νέαν ταύτην κόρην, εἶπεν ἀκόμη ὁ ἀγαθὸς δούξ δεικνύων τὴν Γοδελίβην, ἐξαρτάται ἀπὸ αὐτὴν ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ σύζυγός σου.

Ἐπειδὴ ἐξεύρω ὅτι στέργει, εἶπεν ἐμβαίνουσα εἰς τὸ μέσον ἡ ἐκ Πορτουγαλλίας Ἰσαβέλλα, τὴν δίδω διὰ προίκα δύο χιλιάδας φλωριά· καὶ ἀπὸ μερὺς σου, Μεγαλειότατε, ἐλπίζω ὅτι θέλεις κάμει διπλοῦν τὸ σιτηρέσιον τὸ ὅποιον τὸν ὑπεσχέθης.

Δὲν ἔμπαρῶ νὰ σε ἀρνηθῶ τίποτε, Κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ δούξ.

Ἡ Γοδελίβη ἔδωσε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Γουλλιέλμον ὅστις ἔτρεμεν ἐκ τῆς χαρᾶς του. Τὸν ἐνέδυσαν εἶδος φορεματος ἀνάλογον μὲ τὸ νέον του ὑπουργημα, καὶ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἐνυμφεῦθη εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς αὐλῆς τὴν ἀγαπητὴν του Γοδελίβην. . . .